

Sygn. akt IV CSK 56/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa L. M.
przeciwko Szpitalowi w T.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej – P. Spółki Akcyjnej w W.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 15 maja 2014 r., sygn. akt V ACa 175/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołali do nieważności postępowania oraz występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego to nie występują te przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c.).

W orzecznictwie ukształtował się pogląd, że nieważność postępowania na podstawie art. 379 pkt 5 k.p.c. występuje wtedy, gdy strona, wbrew swej woli zostaje faktycznie pozbawiona możliwości działania, w postępowaniu lub jego istotnej części, jeżeli skutki tego uchybienia nie mogły być usunięte w dalszym toku procesu przed wydaniem w danej instancji merytorycznego orzeczenia (por. np. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000, nr 12, poz. 220, z dnia 10 stycznia 2001 r., I CKN 999/98 i z dnia 10 lipca 2002, II CKN 822/00 niepublikowane oraz z dnia 10 czerwca 1974 r., II CR 155/74, OSPiKA 1975, nr 3, poz.66).

Pozbawienie strony możliwości obrony należy oceniać przez pryzmat konkretnych okoliczności sprawy i nie należy go wiązać wyłącznie z sytuacją całkowitego wyłączenia strony od udziału w postępowaniu. Trzeba więc zauważyć, że przesłanką nieważności postępowania, ze względu na pozbawienie strony możliwości obrony swych praw jest wykazanie związku przyczynowego między naruszeniem przepisu prawa, a tym pozbawieniem, nieistotnym jest natomiast, czy z czyjejkolwiek winy, oraz przez kogo prawo zostało naruszone tj. czy było efektem

działania sądu, strony przeciwnej, czy też osoby trzeciej (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1937 r., C III 509/37, Zb. O. 1938, nr 325).

Nieważności postępowania nie wywołują braki w zakresie przeprowadzenia postępowania dowodowego. Pełnomocnik powoda miał możliwość zareagowania na rozprawie, na oddalenie przez Sąd pierwszej instancji wniosku dowodowego o uzupełnienie opinii biegłych z zakresu epidemiologii i chorób zakaźnych oraz chirurgii plastycznej i złożył zastrzeżenie do protokołu rozprawy na podstawie art. 162 k.p.c. Skarga kasacyjna służy od orzeczenia sądu drugiej instancji; tymczasem nieważnością nie jest dotknięte, także postępowanie przed Sądem Okręgowym. Sąd ten przeprowadził dowód z opinii dwóch instytutów oraz biegłych powołanych specjalności i omówił te dowody w sposób nienaruszający art. 233 § 1 k.p.c. Sąd nie narusza art. 286 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. jeżeli odda wniosek o dalsze ekspertyzy w sytuacji, gdy dotychczasowe opinie są dla organu rozstrzygającego zupełne jasne i weryfikowalne. Do opinii biegłych nie stosuje się art. 217 § 2 k.p.c. Z opinii wynika, że ciężka choroba nowotworowa powódki i przeprowadzony w dniu 3 sierpnia 2006 r. drugi zabieg operacyjny wywołały stan zagrażający życiu pacjentki i tylko poprawnie przeprowadzone leczenie uratowało ją przed zgonem.

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga sformułowania tego zagadnienia oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Ponadto skarżący powinien wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243, z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.). Ponadto prawidłowo przedstawione zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić

w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

Przedstawiona kwestia należytej staranności lekarza została odniesiona do zaistniałego stanu faktycznego, a w jego świetle, w procesie subsumpcji nie został naruszony art. 355 k.c. Należy podkreślić, Sąd Najwyższy był związany tą podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił jak rozumieć należyłą staranność w procesach lekarskich (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 287/09, LEX nr 786561).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).